

WHO YOU GONNA CALL?

Af HANNE LØNGREEN, INSTITUTLEDER FOR
INSTITUT FOR UDDANNELSE OG PÆDAGOGIK (DPU),
AARHUS UNIVERSITET

Kan I huske omkvædet i sangen 'Ghostbusters' fra firser-filmen af samme navn? Teksten lød: "Who you gonna call? Ghostbusters!". Var der problemer, skulle man ringe til spøgelsesjægerne, så rykkede de ud og klarede paragrafferne.

I dag ringer vi til pædagogikken, når der er problemer. Det er i hvert fald det indtryk, man får, når man ser, hvordan pædagogik, uddannelse og læring igen og igen bliver hidkaldt som løsningen på samfundets udfordringer. Hvordan skal vi klare os i den globale konkurrence? Uddannelse. Hvordan får vi arbejdsløse i arbejde? Uddannelse. Hvordan løser vi problemer med marginaliserede unge? Vi sætter ind med pædagogiske tiltag og uddannelse. Pædagogikken har fået vokseværk. De pædagogiske rationaler gælder ikke længere kun i klasselokaler og børnehaver. De er blevet allestedsnærværende. Pædagogikken har spredt sig ud over egne grænser og blander sig med andre logikker. Når erhvervslivet skal have kreativitet og innovation til at blomstre, gør man brug af redskaber fra den pædagogiske værktøjskasse. Og hjemmet i børnefamilier er, som Hanne Knudsen i en

»Så når vi i Asterisk lidt polemisk spørger, om pædagogikken har fået storhedsvanvid, er det ikke for at begræde udviklingen og benægte, at pædagogik og uddannelse kan en masse.«

af artiklerne fortæller, næsten blevet et ekstra klasselokale, hvor forældre forventes at tage kompetencebrillerne på i omgangen med deres børn. Der er sket en pædagogisering af den moderne verden, som Jonas Lieberkind taler om i featureartiklen.

Uddannelse og pædagogik er med andre ord helt centralt placeret i det moderne samfund. Og det skal man jo ikke brokke sig over, når man sidder på Institut for Uddannelse og Pædagogik. Så når vi i Asterisk lidt polemisk spørger, om pædagogikken har fået storhedsvanvid, er det ikke for at begræde udviklingen og benægte, at pædagogik og uddannelse kan

en masse. Behovet for forskning i uddannelse og pædagogiske forhold er vigtigere end nogensinde og en væsentlig del af løsningen på mange af vores samfundsmæssige udfordringer.

Men pædagogikkens store ekspansion bør også mane til en form for selvbesindelse på pædagogikkens vegne. En besindelse på egne evner. For er der trods alt grænser for, hvad pædagogik og uddannelse kan løse alene? Og hvornår er der i så fald behov for at samarbejde med andre fagligheder og instanser for at løse et problem?

Det handler med andre ord om at vide, hvem man skal ringe til. ■

